

XLVIII. LETNIK

1928

II. STEVILKA

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO

P E S E M K O S C E V

C V E T K O G O L A R

Rdi se rdeča detelja,
blesti se v travi rosa,
in čez polje in travnike
gre v zgodnjem jutru kosa.

In pesem koscev v sinj doni,
in v valih pada cvetje,
in s petjem mladih deklic se
žari čez plan poletje.

Skoz beli dan in jasno plan
pojo, blešče se kose,
a kdo čez vas in cvet in klas
hiti, smehlja ljubó se?

Prelepa Mana se mi zdi,
hej, dečla, da ji para ni —
bo kosce napojila,
a mene poljubila.

B I N K O Š T N I P O Z D R A V

Le počivaj, plug in brana,
binkoštna nedelja je,
glasno pojejo zvonovi:
Danes dan veselja je!

Od planine do planine
veter kliče, vse zveni,
vriska njiva in dolina,
praznik binkoštni slavi.

Rožmarin in poljske rože
z oken vseh dehte, žare,
ptice, žita in valovi
v božjo čast pojo, šume.

In na zemlji vsej prelepi
mir kraljuje krog in krog,
v zlati slavi blagoslavlja
polje in pšenico Bog.

M A N O M J. L E N D O V Š K A

F R A N E L L E R

Spomin živi svetel mi v duši zvesti
na Te, učitelj, izmed vseh mi mil,
ko drobna piščeta pod varstvo kril
si zbiral nas tam v hladnem, nemškem mesti.

Mejam čuvar na zlomu naših sil
dehtel po slavi nisi ne obresti,
le dvom je kljuval, trle so bolesti,
a Ti, poln jasne vere, si gradil.

Besede materine sladki glas,
da zagrenela so nam gesla tuja,
iz srcá smo Ti srkali njen kras.

Ti bil si nam, kar je valovom struja
in sémenom, da poženo se v klas,
ljubeči pramen, ki od smrti vzbuja.

P E S N I K

JANKO GLASER

Otonu Župančiču.

Sam, prerók,
sredi nas stoji —
kakor stolp visok
radio-postaje:
v molk zastrt drhti,
na vse kraje,
v vse strani
melodije v svet oddaje,
grom, šepet in vrisk in jok —
kakor stolp visok
radio-postaje.

Bogve kómu jih pošilja,
bogve kdo v srce jih svoje
— uglašéno — ulovi.
Tisoč dušam jih pošilja:
vsem — brez cilja;

v nepoznano daljo poje:
v vse strani!...

O, razpni
svojega srca anteno,
trepetaje mrežo njeno
zvoku tajnemu nastavi
tudi ti!

Naj pojoč te spreleti
čudežni, neznani tok
— vrisk in jok —
od njega poslan v daljavi,
ki — prerók —
melodije svetu daje:
kakor radio-postaje
stolp visok!

S P O K O R N I C A

STANO KOSOVEL

Kakor v prognanstvu tu mrzlo je in temno,
kakor pod zemljo je pusto in žalostno,
žejno tolažbe.

Kakor se vrača brezdomec poln smrtnih ran,
strt od udarcev usode, bolan, bolan
v srcu od dražbe —